

Arrest

nr. 28 609 van 11 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 4 februari 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 december 2008 toe in België in bezit van een visum type D op grond van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote.

1.2. Verzoeker diende op 13 januari 2009 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

1.3. De gemachtigde van de minister nam op 4 februari 2009 een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker werd hiervan op 16 februari 2009 in kennis gesteld.

Dit vormt thans de bestreden beslissing. Deze wordt als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het verblijf van (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing: artikel 42 quater § 1 4° van de wet van 15.12.1980:

Er werd een verzoekschrift tot echtscheiding ingediend door de raadsman van de echtgenote, waarin tevens vermeld wordt dat de beide partijen feitelijk gescheiden leven sedert 11.06.2008. Er is geen gezamenlijke vestiging.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker de Raad om de eventuele kosten ten laste te leggen van de verwerende partij.

2.2. In fine van haar nota met opmerkingen vraagt de verwerende partij om de kosten ten laste te leggen van de verzoekende partij.

2.3. Er dient echter gewezen te worden op het feit dat voor de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn. Bijgevolg kan niet worden ingegaan op de geformuleerde verzoeken.

3. Over de grond van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in samenlezing met artikel 40bis, § 1, § 2 1° en § 4 van de Vreemdelingenwet en de schending van artikel 42, § 1 en artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens voert hij een schending aan van artikel 42quater, § 1 eerste lid, 4° en § 4 van de Vreemdelingenwet en *“de niet-conformiteit van voormeld artikel 42quater, § 1 eerste lid, 4° met de Europese wetgeving inzake en de schending van het non-discriminatiebeginsel en het gelijkheidsbeginsel.”* Daarnaast voert hij een schending aan van artikel 45 van de Vreemdelingenwet en een schending van het motiveringsbeginsel in samenhang met een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het beginsel van de fair play, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

3.2. Verzoeker citeert alle bepalingen en licht de beginselen van behoorlijk bestuur toe die hij geschonden acht. Hij stelt dat hij op grond van artikel 40ter, eerste lid in samenlezing met artikel 40bis, § 1, § 2, 1° en § 4, artikel 42, § 1 en artikel 43 van de Vreemdelingenwet een principieel recht op verblijf heeft *“geldig voor 1 dan wel 5 jaar naargelang de betrokken gemeente op 01.06.2008 al elektronische kaarten kan afleveren of niet.”*

3.3. In wat als een eerste middelonderdeel kan beschouwd worden, beweert verzoeker dat hij toegelaten moet worden tot verblijf aangezien er in casu geen sprake is van de redenen uit artikel 43 van de Vreemdelingenwet die een weigering zouden kunnen rechtvaardigen. Verzoeker wijst erop dat hij nooit een verblijfsrecht heeft gehad aangezien hij nooit in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie waarop hij meent recht te hebben op grond van artikel 53 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit). Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing neerkomt op een niet toelating tot verblijf en dit zonder dat er sprake is van redenen van openbare orde, openbare veiligheid of van volksgezondheid die de weigering tot verblijf zouden kunnen rechtvaardigen. Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing dan ook artikel 40 ter, eerste lid schendt in samenlezing met artikel 40 bis, §1, §2, 1° en §4 en artikel 42 ,§1 en artikel 43 van de Vreemdelingenwet en dat deze handelwijze van onzorgvuldigheid getuigt.

3.4. In wat als een tweede middelonderdeel kan beschouwd worden, stelt verzoeker dat artikel 45 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden omdat men, indien men een familielid van een burger van de Unie van het grondgebied wil verwijderen, het advies van de Commissie van Advies voor de

Vreemdelingen dient in te winnen en een koninklijk besluit tot uitzetting dient te nemen. Verzoeker wijst erop dat in casu een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten getroffen werd.

3.5. In wat als een derde middelonderdeel kan beschouwd worden, gaat verzoeker in op de motivering van de bestreden beslissing. Hij stelt dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar het verzoekschrift tot echtscheiding het enige gegeven is waarop de beslissing steunt. Verzoeker benadrukt dat dit verzoekschrift volstrekt eenzijdig is en geen officiële bewijswaarde van welke aard dan ook heeft. Verzoeker wijst erop dat hij op geen enkele manier betrokken is geweest bij het opstellen van dit volstrekt subjectief onofficieel verzoekschrift, opgesteld door de raadsman van zijn echtgenote. Verzoeker vervolgt dat hij hieromtrent op instructie van de verwerende partij nooit werd gehoord door de politie of enig andere officiële ambtenaar en dus ook nooit zijn standpunt heeft kunnen kenbaar maken. Verzoeker hekelt het feit dat de verwerende partij niet de nodige moeite gedaan heeft om een relatieverslag te laten opstellen door een officiële ambtenaar. Verder uit verzoeker kritiek op het motief in de bestreden beslissing dat beide partijen gescheiden leven sedert 11 juni 2006. Verzoeker stelt dat het evident is dat hij niet kon gaan samenwonen met zijn echtgenote op 11 juni 2006, dag waarop ze getrouwd zijn, aangezien hij eerst nog een visum gezinshereniging diende aan te vragen waarvan de afgifte ettelijke maanden in beslag genomen heeft. Verzoeker komt terug op de verwijzing naar het verzoekschrift tot echtscheiding in de bestreden beslissing en besluit dat hiermee de motiveringsplicht geschonden wordt. Tevens stelt verzoeker dat de verwerende partij hiermee het fair play-beginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Verzoeker wijst bovendien op de bijlage 19ter die uitdrukkelijk vermeldt dat verzoeker nog een 'attest voor het bestaan van een minimale vorm van een gezinscel' kan bijbrengen gedurende drie maanden, maar dat hij daartoe geen kans heeft gekregen. Hij stelt nog steeds de hoedanigheid van echtgenoot te hebben van een Belgische waarmee hij beweert een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Hij verwijt de verwerende partij hiermee niet afdoende rekening te hebben gehouden. Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing *"hetgeen in het kader van de fair-play, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel wel degelijk vereist is."*

3.6. Het aangehaalde artikel 42quater § 1 eerste lid, 4° en § 4 van de Vreemdelingenwet wordt besproken in wat als een vierde middelonderdeel kan beschouwd worden. Verzoeker stelt dat zijn situatie moet worden beoordeeld in het licht van de wettelijk voorziene situaties waarin de beëindiging van het recht op verblijf niet van toepassing is. Verzoeker benadrukt dat de verwerende partij niet heeft onderzocht of hij niet onder één van de wettelijk voorziene situaties valt waarin de beëindiging van het verblijfsrecht niet van toepassing is. Verzoeker stelt dat de verwerende partij deze afweging niet heeft gemaakt waar zij nochtans verplicht is om dit na te gaan en te motiveren waarom er al dan niet rekening mee wordt gehouden. Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing *"ook op dit punt niet afdoende - zelfs niet - gemotiveerd is"* en dat de houding van de verwerende partij getuigt van onzorgvuldigheid, onredelijkheid en een gebrek aan fair play. Verzoeker is bovendien van mening dat verweerder het begrip "gezamenlijke vestiging" verkeerd beoordeelt waardoor artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet wordt geschonden. Verzoeker stelt dat aan dit begrip niet de betekenis mag gegeven worden van wonen op hetzelfde adres, zoals in de bestreden beslissing gebeurt door te verwijzen naar het feitelijk gescheiden leven. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt volgens verzoeker immers dat de gezamenlijke vestiging inhoudt dat er een minimum aan relatie moet bestaan tussen de partners, waarbij de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden kan zijn. Verzoeker wijst erop dat de gemachtigde van de minister in casu niet is nagegaan of er nog een minimum aan relatie is tussen hem en zijn echtgenote en hem de kans ontnomen wordt om dit aan te tonen door de bestreden beslissing te nemen voor het verstrijken van de termijn van drie maanden vermeld op de bijlage 19 ter. Verzoeker besluit met de stelling dat artikel 42quater §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet niet conform is aan Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Burgerschapsrichtlijn). Verzoeker merkt op dat het niet voorhanden zijn van een gezamenlijke vestiging niet in artikel 13.2 van de Burgerschapsrichtlijn is opgenomen als beëindigingsgrond. Verzoeker leidt hieruit af dat de Belgische wet een geval toevoegt aan de gevallen waarin het verblijfsrecht kan beëindigd worden en dat bijgevolg de passage uit artikel 42quater §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet buiten beschouwing dient te worden gelaten omdat ze niet conform de richtlijn is, ook al is er in casu geen grensoverschrijdend aspect. Verzoeker voegt eraan toe dat indien zou worden geargumenteed dat deze beëindigingsgrond wel zou gelden voor een situatie van

gezinshereniging met een Belgisch onderdaan en niet voor gezinshereniging met een andere Unieburger, dit in strijd is met het non-discriminatie- en het gelijkheidsbeginsel.

3.7. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107 624). Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

3.9. De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel bepaalt het volgende: *“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”*

3.10. In de bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar artikel 42quater, § 1 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat voor familieleden van burgers van de Unie, gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf, de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf op grond van het feit dat *“het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, (...), of er is geen gezamenlijke vestiging meer (...).”*

3.11. - Artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet, bepaalt als volgt: *“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen (...).”*

3.12. In tegenstelling tot verzoeker leest de Raad niet in de artikelen 40ter, eerste lid in samenlezing met artikel 40bis, § 1, § 2, 1° en § 4, artikel 42, § 1 en artikel 43 van de Vreemdelingenwet dat een niet-EU-familielid van een Belgische onderdaan een principieel recht op verblijf heeft *“geldig voor 1 dan wel 5 jaar naargelang de betrokken gemeente op 01.06.2008 al elektronische kaarten kan afleveren of niet.”*

3.13. Waar verzoeker in zijn eerste middelonderdeel stelt dat zijn verblijf enkel op grond van de in artikel 43 vermelde redenen kan worden geweigerd, gaat hij eraan voorbij dat dit artikel de familieleden van burgers van de Unie en van Belgische onderdanen niet ontslaat van te voldoen aan de voorwaarden die aan het behoud van het recht op verblijf gesteld worden door de artikelen 40bis en volgende van de

Vreemdelingenwet. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet betreft het geval van het familielid van de burger van de Unie of een Belgische onderdaan die aan alle verblijfsvoorwaarden voldoet, maar toch zijn binnenkomst of verblijf geweigerd ziet om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid. In onderhavig geval werd echter toepassing gemaakt van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet: *“Dit artikel staat de minister of diens gemachtigde toe om een einde te maken aan het verblijf van een familielid, onderdaan van een derde land, van een burger van de Unie, dat niet meer voldoet aan de voorwaarden die gesteld zijn aan zijn verblijf”* (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer, 2006-2007, 2845/1, 53). De bestreden beslissing diende derhalve niet te motiveren in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verzuchten dat het verblijfsrecht nooit is toegekend geweest en dat hij nooit in het bezit geweest is van een verblijfskaart, kan het determinerend motief van de bestreden beslissing niet doen wankelen. Artikel 53 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt weliswaar dat aan het familielid van een burger van de Unie of een Belgische onderdaan dat voorzien is van een visum type D na woonstcontrole een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden afgeleverd, maar verzoeker toont niet aan op welke wijze dit een ander licht werpt op de bestreden beslissing. De gemachtigde van de minister is er terecht van uitgegaan dat verzoeker een recht op verblijf had op basis van de afgifte van een visum type D en kan op basis van artikel 42quater, § 1 op gelijk welk moment gedurende de eerste twee jaar van het verblijf een beslissing nemen tot beëindiging van dit verblijfsrecht, wat in casu geschied is. Verzoeker kan bovendien niet dienstig in de fase van onderhavig beroep terugkomen op een eerdere administratieve beslissing van de gemeente waarbij hem niet onmiddellijk een verblijfskaart werd afgeleverd maar een bijlage 19 ter. In dit verband stelt de Raad nog vast dat verzoekers handtekening op de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie prijkt en bijgevolg aangegeven heeft geen bezwaar te hebben tegen het feit dat hem niet onmiddellijk een verblijfskaart werd afgeleverd.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.14. De Raad merkt op dat artikel 45 van de Vreemdelingenwet geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing aangezien dit betrekking heeft op de verwijdering van burgers van de Unie en Belgische onderdanen en hun familieleden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. De Raad herhaalt dat verzoekers recht op verblijf werd beëindigd omdat hij niet voldeed aan de voorwaarden die door artikel 42 quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet aan dit recht op verblijf worden gesteld, wat op grond van 54 van het Vreemdelingenbesluit aanleiding geeft tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De opgeworpen schending van artikel 45 van de Vreemdelingenwet mist juridische grondslag.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.15. Verzoeker levert in het derde middelonderdeel inhoudelijke kritiek op de motivering van de bestreden beslissing en met name op de erin vervatte verwijzing naar het verzoekschrift inzake echtscheiding. Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker zelf het verzoekschrift tot echtscheiding overgemaakt aan de verwerende partij, die dit ook terecht in haar nota met opmerkingen vermeldt. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig stellen hiervan onwetend te zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemeente Beringen op 14 januari 2009 verweerder via een faxbericht op de hoogte brengt van het feit dat verzoeker een aanvraag ingediend heeft tot het verkrijgen van een verblijfskaart. In een begeleidend commentaar wordt gesteld dat verzoeker en zijn echtgenote een verzoekschrift tot echtscheiding lopende hebben. Dit verzoekschrift, dat dateert van 27 oktober 2008, wordt met het faxbericht van 14 januari 2009 verzonden. Hieruit blijkt dat de echtgenote van verzoeker de echtscheiding vordert op grond van onherstelbare ontwrichting, waarbij verwezen wordt naar artikel 229 van het Burgerlijk Wetboek (BW) In dit verzoekschrift wordt de aandacht gevestigd op het feit dat partijen gescheiden leven sedert 11 juni 2008. Artikel 229 van het BW bepaalt het volgende: *“Artikel 229 § 1. De echtscheiding wordt uitgesproken wanneer de rechter vaststelt dat het huwelijk onherstelbaar ontwricht is. Het huwelijk is onherstelbaar ontwricht wanneer de voortzetting van het samenleven tussen de echtgenoten en de hervatting ervan redelijkerwijs onmogelijk is geworden ingevolge die ontwrichting. Het bewijs van de onherstelbare ontwrichting kan met alle wettelijke middelen worden geleverd. (...) § 3. De onherstelbare ontwrichting bestaat ook wanneer de aanvraag wordt gedaan door één enkele echtgenoot na meer dan één jaar feitelijke scheiding of wanneer de aanvraag tot tweemaal toe werd*

gedaan overeenkomstig artikel 1255, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek. Hieruit blijkt dat de echtscheiding kan worden gevorderd op eenzijdig verzoek. Verzoeker kan niet dienstig stellen dat een eenzijdig verzoekschrift, ingediend op grond van artikel 229, §3, van het BW, *“geen officiële bewijswaarde”* heeft of een *“subjectief onofficieel verzoekschrift”* vormt. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister uit het eenzijdig verzoekschrift tot echtscheiding besluit dat er geen gezamenlijke vestiging is. Verzoeker uit kritiek op een vermelding in dit verzoekschrift tot echtscheiding dat beide partijen gescheiden leven sedert een bepaalde periode, maar gaat eraan voorbij dat het feit dat er een eenzijdig verzoekschrift tot echtscheiding werd ingediend in deze volstaat om op een niet-kennelijke onredelijke wijze te besluiten dat er geen sprake is van gezamenlijke vestiging. Verzoekers betoog dat de verwerende partij niet de moeite heeft genomen een relatieverslag te laten opstellen, is niet bij machte de gedane vaststellingen te weerleggen. De gemachtigde van de minister overschrijdt de grenzen van zijn discretionaire bevoegdheid niet door zijn beslissing te nemen op grond van de overgelegde vordering tot echtscheiding. Verzoeker toont niet aan op grond van welke bepaling de gemachtigde van de minister in deze gevallen verplicht zou zijn om de politie een relatieverslag te laten opstellen of om betrokkene te verhoren om een beslissing te kunnen nemen met betrekking tot de beëindiging van zijn verblijfsrecht. Hij toont evenmin aan dat dit aanleiding zou gegeven hebben tot een andere beslissing, temeer daar ter terechtzitting de raadvrouw van verzoeker stelt dat er op 27 januari 2009 een vonnis tot echtscheiding werd uitgesproken en uit het vonnis blijkt dat de echtscheiding werd uitgesproken op grond van artikel 229, §3, van het Burgerlijk Wetboek.

3.16. Waar verzoeker verwijst naar de vermelding op de bijlage 19ter, met name het overmaken *“Attest voor het bestaan van een minimale vorm van gezinscel volgens algemene adviezen van de RVS”*, merkt de Raad op dat de bijlage 19 ter niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Dienaangaande verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.13. Ten overvloede, daargelaten de vraag of aan verzoeker de kans moest worden geboden om dergelijk attest binnen de drie maanden in te leveren, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont welk attest het determinerend motief van de bestreden beslissing had kunnen laten wankelen, temeer gelet op het bovenvermeld vonnis tot echtscheiding van 27 januari 2009.

3.17. Verzoeker vermeldt zijn staat van echtgenoot van een Belgische en zijn intenties om een levensgemeenschap op te bouwen, en stelt dat deze elementen niet zouden zijn afgewogen. De Raad benadrukt dat de staat van gehuwde of loutere intenties niet volstaan om een verblijfsrecht erkend te zien. Deze elementen dienden derhalve niet afgewogen te worden in de bestreden beslissing. De vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan vereist een minimum aan relatie tussen de echtgenoten (*cf.*, RvS 8 mei 2006, nr. 158 407), waarvan in casu wordt vastgesteld dat dit niet het geval is.

Het derde middelonderdeel is ongegrond.

3.18. In het vierde middelonderdeel voert verzoeker een schending aan van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° en § 4 van de Vreemdelingenwet. De bedoelde vierde paragraaf bepaalt het volgende:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

2° hetzij het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° hetzij het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Uit zijn betoog blijkt dat verzoeker de bestreden beslissing verwijt de “scenario's” uit bovenvermeld wetsartikel niet te hebben onderzocht. Deze uitzonderingen op de toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° dienen echter slechts onderzocht te worden wanneer er indicaties zijn dat verzoekers geval onder één van de in het eerste lid omschreven “scenario's” kan vallen, wat in deze blijkt het administratief dossier geenszins het geval is. Verzoeker blijft ook in zijn verzoekschrift in gebreke aan te tonen welk “scenario” er van toepassing zouden kunnen zijn. Verzoeker moet daarnaast aantonen dat hij aan de in artikel 42quater, § 4, tweede lid gestelde voorwaarden inzake bestaansmiddelen voldoet, wat blijkt het administratief dossier evenmin het geval is en waarbij hij in zijn verzoekschrift eveneens in gebreke blijft bestaansmiddelen aan te tonen. De Raad ziet, gelet op het voormelde, niet in waarom de gemachtigde van de minister een afweging had moeten maken in het licht van de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet. Voor zover verzoeker de schending van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° en § 4 inroep, mist het middel elke grondslag.

3.19. Verzoekers kritiek dat het begrip “gezamenlijke vestiging” door de gemachtigde van de minister gelijkgesteld wordt met “wonen op hetzelfde adres” vindt geen steun in de bestreden beslissing. De gemachtigde van de minister leidde blijkens de bestreden beslissing uit het overgelegde verzoekschrift tot echtscheiding af dat er geen “gezamenlijke vestiging” was en er bijgevolg geen minimum aan relatie bestond. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister op grond van de beschikbare gegevens redelijkerwijs anderszins zou kunnen besluiten.

Er werd geen schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet aangetoond.

3.20. Artikel 42quater, § 1 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat voor familieleden van burgers van de Unie, die geen burgers van de Unie zijn, gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf op grond van het feit dat *“het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleidt of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, (...), of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”* Een gelijkaardige bepaling wordt voorzien in artikel 42 ter, §1, 4° van de Vreemdelingenwet voor familieleden van burgers van de Unie, die zelf burgers van de Unie zijn. De memorie van toelichting bij artikel 28 van het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet dat ertoe strekt artikel 42 ter in te voegen in de Vreemdelingenwet, luidt als volgt: *“(…) In antwoord op een opmerking van de Raad van State, wordt er op gewezen dat de vereiste van gezamenlijke vestiging uitgelegd moet worden in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen (...).”* (Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 52). Dezelfde redenering geldt mutatis mutandis voor artikel 42 quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. De memorie van toelichting bij artikel 29 van het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet dat ertoe strekt artikel 42 quater in te voegen in de Vreemdelingenwet, luidt als volgt: *“(…) Wat het vierde geval betreft, aangezien artikel 14.2 van de richtlijn verwijst naar de voorwaarden van artikel 7, waar steeds sprake is van het begeleiden of vervoegen van een burger van de Unie, is het verantwoord dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, zoals expliciet voorzien door artikel 13.2 van de richtlijn, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. Voor verdere toelichting omtrent de vijf gevallen vermeld in § 1, wordt verwezen naar hetgeen vermeld werd in het vorige artikel.”* (Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 54). Daargelaten de vraag of verzoeker als echtgenoot van een Belgische zich kan beroepen op artikel 13.2. van de Burgerschapsrichtlijn, stelt de Raad vast dat het eisen van gezamenlijke vestiging gegrond is op artikel 7 van de Burgerschapsrichtlijn waarin bepaald is dat indien een vreemdeling een familielid is van een burger van de Unie die voldoet aan bepaalde voorwaarden en hij deze burger begeleidt of zich bij hem voegt, hij het recht heeft gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven.

Er wordt niet aangetoond dat artikel 42 quater, §1, eerst lid,4°, van de Vreemdelingenwet strijdig is met de Burgerschapsrichtlijn.

Het vierde middelonderdeel is ongegrond.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA